

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Koupelny Vídenský spol. s r.o.**
IČ: 28314620
se sídlem Dukelská třída 258/41, Husovice, 614 00 Brno
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2019, č. j. X, sp. zn. X,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2019, č. j. X, sp. zn. X, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je *povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Magistrát města Brna shledal žalobkyni vinnou ze tří přestupků provozovatelky vozidla. Neznámí řidiči jejích vozidel parkovali v nedostatečné vzdálenosti od tramvajových kolejnic na brněnské ulici Dukelská. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí magistrátu postrádají potřebnou konkrétnost a nespecifikují v nutné míře, jak daleko od kolejnice její auta stála, resp. v jakém čase se tak přesně stalo. Spisový materiál o tom postrádá důkazy.

Magistrát navíc podle žalobkyně neodůvodnil výši uložené pokuty v souladu se zákonem. A žalovaný jí pak vůbec nesdělil, kdo bude rozhodovat o jejím odvolání. Krajský soud musel posoudit, zda žalobkyně tyto námitky vznáší důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Strážníci Městské policie Brno („strážníci“) zjistili, že řidič vozidla, které provozuje žalobkyně, dne 19. 4. 2017 v 9:10 stál v nedostatečné vzdálenosti od tramvajové kolejnice u domu na Dukelské třídě 41 v Brně. Dne 22. 5. 2017 se stejného přestupku na stejné ulici dopustil neznámý řidič jiného vozidla žalobkyně znovu. Jen se tak stalo u domu čísla orientačního 37. Strážníci v oznámení přestupku uvedli čas 10:06 hodin. Dne 5. 6. 2017 totéž auto jako dne 22. 5. 2017 stálo na téže místě příliš blízko kolejnice. Podle údaje v oznámení přestupku se tak stalo v čase 10:25. Strážníci městské policie pořídili fotodokumentaci, která je součástí spisu. U posledního skutku jedna z fotografií i uvádí údaj o vzdálenosti vozu od kolejnic, který činil 1, 381 m.
3. Po neúspěšných snahách o zjištění totožnosti řidičů, kteří spáchali dané přestupky, Magistrát města Brna („magistrát“) zahájil postupně ve všech uvedených věcech řízení proti žalobkyni, jehož předmětem byl přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Vedl o nich společné řízení.
4. Po zrušení svého prvního rozhodnutí ve věci žalovaným magistrát rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019, č. j. X, sp. zn. X („rozhodnutí magistrátu“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby řidič při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci v třech případech dodržoval své povinnosti a pravidla silničního provozu.
5. Prvního protiprávního jednání se podle výroku I. rozhodnutí magistrátu neznámý řidič vozidla žalobkyně dopustil neoprávněným stáním, tedy porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Toto jednání zjistili strážníci na Dukelské třídě 41 v Brně dne 19. 4. 2017 v 9:10 hodin, kde neznámý řidič nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Druhého protiprávního jednání se podle výroku III. rozhodnutí magistrátu neznámý řidič vozidla žalobkyně dopustil taktéž neoprávněným stáním a porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které strážníci zjistili na Dukelské ulici 37 v Brně dne 22. 5. 2017 v 10:06, kde neznámý řidič vozidla žalobkyně opět nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. A třetího protiprávního jednání se podle výroku IV. rozhodnutí magistrátu znovu dopustil neznámý řidič vozidla žalobkyně neoprávněným stáním, tedy porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které strážníci zjistili na Dukelské ulici 37 v Brně dne 5. 6. 2017 v 10:25. I tentokrát neznámý řidič vozidla žalobkyně nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.
6. Za tyto přestupky magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 2.200 Kč. Přihlédl k počtu spáchaných a stále projednávaných přestupků.

7. Proti rozhodnutí magistrátu žalobkyně podala žalobkyně blanketní odvolání, které později nedoplnila. Požádala v něm o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2019, č. j. X, sp. zn. X („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí magistrátu. V rozhodnutí městského úřadu neshledal rozpor s právními předpisy.

III. Obsah žaloby

9. Žalobkyně vznáší řadu námitek. Nejprve namítá, že v odvolání žádala o sdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o něm. Tohoto sdělení se jí však nedostalo. Tím jí žalovaný znemožnil uplatnit námitku podjatosti. Tuto námitku proto žalobkyně uplatňuje v žalobě. Konkrétně namítá podjatost Mgr. J. Š. Důvod jeho podjatosti podle žalobkyně spočívá v tom, že postupoval tak, aby jí znemožnil namítnout svoji podjatost. Dotyčný má navíc negativní citový vztah k jejímu zmocněnci. Ten vystupuje ve větším počtu správních řízení a činí tlak na jeho vyšší pracovní výkon. Mgr. Š. se měl účastnit porad zaměřených na to, jak postupovat ve věcech, v nichž vystupuje zmocněnec žalobkyně. Námitku podjatosti lze relevantně vznést před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Žalobkyně přišla o možnost, aby její námitku posoudil představený žalovaného v plné apelaci s případným následným soudním přezkumem. Na podporu své argumentace odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014-47, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21.
10. Žalobkyně dále namítá, že jednání popsané ve výrocích I a III. rozhodnutí magistrátu není protiprávní. Výrok I. je podle jejího názoru nekonkrétní. Žalobkyně měla porušit § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. Ten lze však porušit toliko jedním, které spočívá ve stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Magistrát však netvrdí, v jaké vzdálenosti od tramvajové kolejnice vozidlo žalobkyně stálo. Nelze tak činit závěr, že by stálo od nejbližší tramvajové kolejnice méně než 3,5 metru. Jde o stejnou situaci, jako by žalobkyni uznal vinnou z „nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti“, aniž by konkretizoval, jakou rychlostí jel. Vzdálenost bylo možné změřit, což prokazují podklady pro výrok IV. rozhodnutí magistrátu, kde strážníci vzdálenost mezi vozidlem a tramvajovou kolejnicí změřili. V daném případě se však jednalo o zastavení v jiném místě. Na podporu své argumentace žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33.
11. Magistrát pak jednání žalobkyně nesprávně kvalifikoval. Z důkazů plynulo, že vozidlo stojí na chodníku pro chodce. Šlo proto o porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Magistrát ani neprokázal, že jednání žalobkyně bylo stáním. Ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu postihuje toliko stání, nikoliv zastavení. Podle výroku I. rozhodnutí přitom mělo k jednání dojít v čase 9:10 hodin. Zastavení trvá typicky jen krátkou dobu (odpovídající například vyložení nákupu domů), zatímco stání zpravidla trvá déle. Vzal-li magistrát za zjištěné, že k jednání došlo v 9:10 hodin a trvalo méně než jednu minutu, pak se jednalo o zastavení. Z žádného důkazu se nepodává, že by vozidlo v místě stálo. Na podporu své argumentace žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37.

12. K výroku III. rozhodnutí magistrátu žalobkyně namítá, že dané jednání magistrát neprokázal. Uznal ji vinným z neoprávněného stání v čase 10:06 hodin. Podkladem pro potrestání žalobkyně jsou fotografie zaparkovaného vozidla pořízené v časovém rozmezí od 9:33 do 10:05 hodin. Magistrát nemohl postihnout za jednání, ke kterému došlo v 10:06 hodin, neboť o takovém jednání neměl důkaz. Podobně ve vztahu k výroku IV. rozhodnutí magistrátu žalobkyně uvádí, že z fotografií zjistil, že vozidlo bylo na daném místě od 10:09 do 10:23. Odnikud neplyne, že by tam vozidlo stálo v čase 10:25, ačkoliv právě z neoprávněného stání v čase 10:25 hodin magistrát uznal žalobkyni vinnou.
13. Závěrem žalobkyně napadá zákonnost výroku o uložené sankci. Magistrát jen tvrdí, že přihlédl ke kritériím uvedeným v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato kritéria však nehodnotil, správní orgán se povaze a závažnosti přestupku vůbec nevěnoval.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný uvádí, že se mu informace o úřední osobě, která rozhodovala o jeho odvolání, dostala v rozhodnutí žalovaného. Možnost vznést námitku podjatosti se to nijak nedotklo. Žalobkyně odkazuje na judikaturu, ve které se jednalo o důvodnou pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Na tuto věc lépe dopadá rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39.
15. K námitkám týkajícím se výroku I. rozhodnutí magistrátu žalovaný uvádí, že protiprávní jednání žalobkyně spočívalo v neoprávněném stání v rozporu s § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. Znění výroku je zcela určité. Kdyby mezi vozidlem a tramvajovou kolejnicí zůstal volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m, nemohlo by se jednat o neoprávněné stání. Žalovaný věc přirovnává k věci řešené rozsudkem ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37. Z fotografií ve spise je evidentní, že předepsaná vzdálenost nebyla dodržena. I v případě přestupku pod výrokem IV. rozhodnutí magistrátu, u něhož byla změřena vzdálenost na 1,3 m, potvrzuje, že měření bylo nadbytečné.
16. K námitce nesprávné kvalifikace žalovaný tvrdí, že strážníci vyhodnotili dané jednání jako porušení povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu a konzistentně ho tak projednali. V obou případech se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se stejnou možnou výší pokuty. Námitka žalobkyně by měla relevanci, pokud čelila postihu za dva přestupky.
17. Ve vztahu k námitkám týkajícím se prokázání stání namísto zastavení a nesprávnosti v čase přestupku žalovaný odkazuje na fotodokumentaci, která s dostatečnými časovými odstupy spolehlivě prokazuje stání vozidla. Čas ve výroku označuje chvíli, ve které bylo jednání neznámého řidiče vyhodnoceno jako nedovolené stání (a nejen zastavení), nikoliv, že by jednání trvalo méně než minutu. Časy ve výroci korespondují s časy v oznámení přestupku.
18. Výši přestupku pak magistrát odůvodnil řádně. Vzhledem k tomu, že rozhodoval o třech přestupcích žalobkyně, jeví se pokuta zcela adekvátně.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
20. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně v jeho složení. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
21. Žaloba *není důvodná*.

a. Nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě

22. Žalobkyně předně tvrdila, že jí žalovaný neumožnil namítnout podjatost oprávněné úřední osoby. Přestože v rámci odvolání proti rozhodnutí magistrátu žádala v souladu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný jí před vydáním svého rozhodnutí neodpověděl. V tomto má žalobkyně částečně pravdu. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na její výslovnou žádost včas nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
23. Nestačí, pokud požadovaná informace o tom, kdo o odvolání rozhoduje, vyplývá až z rozhodnutí, kterým se řízení pravomocně končí (shodně viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2021, č. j. 33 A 30/2019-76, bod 32, a ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019-35, bod 23). Smyslem povinnosti správního orgánu poskytnout účastníku řízení na jeho žádost informace o oprávněné úřední osobě, spočívá mimo jiné v tom, aby dotýčný mohl včas uplatnit námitku podjatosti proti této osobě, jak správně namítá žalobkyně. *Pokud však správní orgán této žádosti nevyhoví, rozhodne a až z jeho rozhodnutí vyplývá, kdo rozhodoval, pak tento smysl popírá.* Žalovaný proto v tomto směru pochybil. To však nutně neznamená, že se dopustil takové vady, která by měla sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
24. Soudy opakovaně judikují, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak obviněný z přestupku musí ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatnit *konkrétní* důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
25. Žalobkyně však žádné takové konkrétní důvody v žalobě nevznáší. Možnou podjatost úředních osob dovozuje s odkazem na zde uvedené procesní pochybení. A také na základě toho, že daná úřední osoba má údajně negativní citový vztah ke zmocněnci žalobkyně, což dovozuje z toho, že vystupuje ve větším počtu správních řízení a činí tlak na její vyšší pracovní výkon. Podle názoru krajského soudu se však *nejedná o tvrzení, které by naplňovalo judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti*, pro které může mít opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.

11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Tento poukaz však není přílehlavý. V dané věci se jednalo o zpochybnění nepodjatosti úřední osoby založené na zcela specifickém důvodu. Obdobně není přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014-47, který se týkal podjatosti soudkyně, která ve svém rozsudku věnovala hodně prostoru kritice procesní strategie stěžovatele zastoupeného určitým zástupcem, jenž podobně postupoval v jiných věcech. Úřední osoba žalovaného takto v této věci nepostupovala.

26. Žalobkyně se ve svém podání pohybuje pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení. Nespecifikovala žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost dotčené úřední osoby projevit. Ani to, jakým konkrétním způsobem k tomu mělo dojít. Současně žalobkyně nezpochybnila nestrannost oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může plynout zejména z existence osobní vazby k účastníkovi řízení nebo jeho zástupci. Krajský soud proto nepovažoval danou námitku za důvodnou.

b. Zákonnost výroku I. rozhodnutí magistrátu

27. Podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu platí: „V době od 5.00 do 19.00 hodin je zakázáno stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m.“ Ustanovení § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pak dodává, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání [písm. a)] a právní kvalifikace skutku [písm. b)].
28. Judikatura Nejvyššího správního soudu dodává, že na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku sice třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od smyslu a účelu přesné specifikace skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23). Tímto účelem je zejména zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014-39, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Co se způsobu spáchání přestupku týče, komentářová literatura dodává, že je nezbytné uvést, *jakým jednáním* byla naplněna skutková podstata přestupku [Jemelka, L. § 93 (Výroková část rozhodnutí o přestupku). In: Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 768].
29. Výrok I. rozhodnutí magistrátu v přesné citaci uvádí, že se žalobkyně „jako provozovatel vozidla tovární značky BMW registrační značky, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem, spočívající v *neoprávněném stání*, tedy *porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu* mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Dukelská třída 41 v Brně dne 19. 4. 2017 v 09:10 hodin; řidič vozidla, který není znám, nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.“

30. Krajský soud uznává, že by si dokázal představit pregnantnější vymezení způsobu spáchání přestupku, které by pouze neodkazovalo na § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu a nehovořilo o blíže specifikovaném neoprávněném stání. Jinými slovy, že by šlo o krok dále a uvedlo by, že v době od 5.00 do 19.00 hodin nezůstal mezi vozidlem žalobkyně a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Vymezení způsobu spáchání přestupku ve výroku I. rozhodnutí magistrátu však podle krajského soudu odpovídá výše vymezeným požadavkům zákona i judikatury. Z výroku je jasné, že *konkrétní jednání, kterého se řidič vozidla žalobkyně dopustil, spočívalo v neoprávněném stání, spočívajícím v nedodržení vzdálenosti od nejbližší tramvajové kolejnice*. Ustanovení, které toto jednání zakazuje, je výše citovaný § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, na nějž výrok I. rozhodnutí magistrátu odkazuje. Není pak pravdou, jak žalobkyně namítá, že by magistrát netvrdil, v jaké vzdálenosti od tramvajové kolejnice vozidlo žalobkyně stálo. Na str. 5 svého rozhodnutí to popisuje v části, ve které zmiňuje, co skutkově zjistil z provedeného dokazování. A co je hlavní, způsob, jakým magistrát pojal výrok I. svého rozhodnutí, nepochybně vylučuje záměnu deliktu s jiným.
31. Tyto závěry neodporují judikatuře, na níž žalobkyně odkazuje. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, se netýká způsobu spáchání přestupku, ale spíše jeho místa a času. Popis skutku ve výroku I. rozhodnutí magistrátu pak podle krajského soudu splňuje požadavek, aby z něj byly patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které hrají roli pro úsudek, zda naplnil všechny znaky skutkové podstaty. Obsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, resp. uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, jak mj. vyžaduje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, na nějž odkazuje žalobkyně, a činí tak ve skutečnosti nepřiléhavě.
32. V reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, lze opět dodat, že policisté opravdu mohli být pečlivější a ve všech případech vzdálenost od tramvajových kolejnic „pro pořádek“ změřit. Učinili to jen ve vztahu k jednání pod výrokem IV. rozhodnutí magistrátu. *Nicméně ze spisu podle krajského soudu nedodržení minimální vzdálenosti 3,5 m od nejbližší tramvajové kolejnice plyne*. V konkrétních okolnostech této věci to lze dovodit již z pořízených fotografií, z nichž je nedodržení této vzdálenosti jasné už jen jejich zhlédnutím. Ve výše citovaném rozsudku pátého senátu byla protiprávnost jednání o mnoho spornější [šlo o to, kterou ze skutkových variant porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič naplnil]. V tomto případě pak nedodržení potřebné vzdálenosti stvrzuje i již zmíněné měření týkající se jednání pod výrokem IV. rozhodnutí magistrátu, ze kterého plyne, že vůz stojící na dané ulici u chodníku jen o dva domy dále, má k tramvajovému pásu jen 1,3 m a stojí tak těsně za půlkou vyžadované vzdálenosti. Žalovaný naopak přiléhavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s] ohledem na (...) udanou vzdálenost vozidla od hranice křižovatky (1 až 2 metry), kterou potvrzují i pořízené fotografie, by přesné změření vzdálenosti měřidlem představovalo zcela nadbytečný úkon, jelikož o tom, že jde o vzdálenost kratší než 5 metrů, nemohly za daných skutkových okolností vzniknout žádné pochybnosti.“

33. Žalobkyně pak namítá, že dané jednání měly správní orgány vyhodnotit jako porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí užívat chodníku. Z fotodokumentace přitom plyne, že řidič vozidla žalobkyně chodník užil. Magistrát ovšem vyhodnotil jeho jednání jako rozporné s § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. K tomu měl ve spise nepochybně dostatečné podklady. A pokud se vydal zvolenou cestou, práva žalobkyně nijak nezkrátil. *Jak uvedl žalovaný, v obou případech se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se stejnou možnou výší pokuty.* Bylo ve výsledku ku prospěchu žalobkyně, že ji magistrát vinil „jen“ z porušení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu a nepřipočetl k tomu obvinění z přestupku spočívajícím v porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
34. Žalobkyně v neposlední řadě namítá, že magistrát neprokázal (déletrvající) stání, protože mohlo jít jen o zastavení, jež § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu nezakazuje. Podporuje to zejména odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, ze kterého dovozuje, že pokud výrok obsahuje jediný časový údaj (konkrétní hodinu a minutu), pak z něj není zjevné, zda šlo o zastavení či stání. Jak ovšem v návaznosti na uvedený rozsudek uvedl Nejvyšší správní soud, krajský soud svůj závěr založil na údaji o času přestupku vymezeném přesnou minutou *a zároveň* na nic neříkající fotodokumentaci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020-54, bod 21). V tomto případě je ovšem fotodokumentace všeríkající. Z fotografií obsažených ve spise a označených časovým údajem plyne, že vozidlo žalobkyně stálo na daném místě v rozporu s právními předpisy zhruba pět minut (od času 9:07 do času 9:12). Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, zde proto neobstojí. Obsah spisového materiálu bezpečně prokazuje, že vozidlo v daném místě neoprávněně stálo. Nic nenasvědčuje tomu, že by tam jen zastavilo (např. pohyb řidiče či dalších osob, nastartovaný motor, popř. určitý způsob označení; srov. k restriktivnímu výkladu pojmu zastavení rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 a ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36).
35. Námitky žalobkyně vůči výroku I. rozhodnutí magistrátu, podle kterých není dostatečně konkrétní, nevymezuje v potřebné míře jednání žalobkyně a nemá podklady ve spise, proto nejsou důvodné.

c. Opora výroků III. a IV. rozhodnutí magistrátu ve spisovém materiálu

36. Žalobkyně ve vztahu k výrokům III. a IV. rozhodnutí magistrátu namítá, že magistrát přestupková jednání uvedená v těchto výrocích neprokázal. Jde konkrétně o to, že čas spáchání přestupku uvedený ve výroku v obou případech nemá podklad ve správním spise. Krajský soud musel žalobkyni v tomto aspektu věci dát za pravdu.
37. Podle výroku III. rozhodnutí magistrátu neznámý řidič vozidla žalobkyně neoprávněně stál na Dukelské třídě 37 v Brně dne 22. 5. 2017 v 10:06 hodin. Jednotlivé fotografie ve spise ovšem nesou časy 10:04 (3 fotografie), 10:05 (2 fotografie), 9:32 (1 fotografie), a 9:33 (3 fotografie). Jediný podklad ve spise, který zmiňuje čas 10:06, je oznámení o přestupku od městské policie.

38. Podle výroku IV. rozhodnutí magistrátu pak dne 5. 6. 2017 totéž auto jako dne 22. 5. 2017 stálo na téže místě příliš blízko kolejnice v čase 10:25. V tomto případě fotografie nesou časy 10:22 (4 fotografie), 10:23 (2 fotografie včetně fotografie výsledku měření vzdálenosti vozu od tramvajové kolejnice), 10:09 (3 fotografie), a 10:10 (2 fotografie). Jediný podklad ve spise, který zmiňuje čas 10:25, je opět jen oznámení o přestupku od městské policie.
39. Jak ovšem plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, *oznámení o přestupku nemůže být jediným podkladem, ze kterého plyne skutkový závěr, na němž rozhodnutí stojí* (z množství judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, body 16-22). A ve vztahu ke skutkovým závěrům, že vozidlo žalobkyně stálo příliš blízko tramvajové kolejnici na Dukelské třídě 37 v Brně dne 22. 5. 2017 v čase 10:06 hodin, resp. dne 5. 6. 2017 v čase 10:25 oznámení o přestupku jediným podkladem je. Z pořízené fotodokumentace to nade vší pochybnost neplyne. *Žádná z fotografií neoprávněné stání vozidla žalobkyně na daném místě v časech uvedených ve výrocih III. a IV. rozhodnutí magistrátu opravdu neprokazuje.*
40. Pokud by předmětné výroky rozhodnutí magistrátu uváděly některé z výše uvedených časových údajů, které nesou pořízené fotografie, pak by situace byla jiná. O prokázání viny žalobkyně by šlo již jen stěží pochybovat. S ohledem na obsah spisu ke dni rozhodnutí žalovaného však nelze například vyloučit, že v časech uvedených ve výrocih III. a IV. rozhodnutí magistrátu vozidlo žalobkyně v nepovolené vzdálenosti od tramvajové kolejnice nestálo. Podklady ve spise by to musely vyvracet. Jelikož však spis neobsahuje použitelný důkaz o tom, že vozidlo žalobkyně v časech zmíněných ve výrocih III. a IV. rozhodnutí magistrátu stálo na předmětném místě v rozporu s právními předpisy, pak krajskému soud nezbylo než dojít k závěru, že rozhodnutí správních orgánů v této části nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
41. Tento závěr nemůže zvrátit ani argument žalovaného, že čas ve výroku označuje chvíli, ve které bylo jednání neznámého řidiče vyhodnoceno jako nedovolené stání. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupku má výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat čas jeho spáchání. Tento časový údaj pak musí prokazovat obsah spisu. A to se v této věci nestalo. *Námítky žalobkyně směřující vůči výroku III. a IV. rozhodnutí magistrátu jsou proto důvodné.*
42. Žalovaný v dalším řízení bude muset učinit potřebné kroky, aby (1) doplnil dokazování (kromě další případně tehdy pořízené fotodokumentace například svědeckými výpověďmi), na jehož základě by poté nově posoudil vinu žalobkyně přestupkem provozovatelky vozidla v souvislosti se stáním jejího vozidla na Dukelské třídě 37 v Brně ve dnech 22. 5. 2018 a 5. 6. 2017 v uvedených časech. Anebo (2) bude muset učinit potřebné kroky k tomu, aby byl v novém rozhodnutí určen čas, ve kterém žalobkyně spáchala tyto dva přestupky, který již bude mít oporu ve správním spisu.
43. Žalobkyně dále napadala odůvodnění jí uložené pokuty. S ohledem na to, že bude třeba doplnit dokazování ve vztahu ke skutkům ze dnů 22. 5. 2018 a 5. 6. 2017 a na základě posouzení takto nově zjištěného skutkového stavu bude třeba posoudit vinu žalobkyně z přestupku provozovatelky vozidla, který jí správní orgány kladly za vinu, by však přezkum této části odůvodnění rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného byl předčasný. Pokud by eventuálně správní orgány opět došly k závěru o vině žalobkyně,

budou se totiž případnému uložení pokuty a její výši znovu věnovat při zohlednění kritérií plynoucích z § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného. V části týkající se výroků III. a IV. rozhodnutí magistrátu nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Námitky mířící proti výroku I. rozhodnutí magistrátu důvodné nebyly.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč.
46. Pro úplnost krajský soud k otázce zveřejňování údajů žalobkyně a jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce